

សៀវភៅដានីយ៍លែ - លេខស័សិបបី

ការបរិកបង្ហាញនិមិត្តសញ្ញានៃអំពើស្អប់ខ្ពើមនៃការបំផ្លាញកូន
ដទៃនាយព្រះគម្ភីរ

Jeff Pippenger

2024-01-07

ការកំណត់អត្តសញ្ញាណរបស់ប៉ូលដល់ថា រូបបែបហេតុផលជាអំណាចដល់មានទប់ស្កាត់អំណាចសម្មតចេញមិនឲ្យឡើងកាន់អំណាចនៃឆ្នាំ 538 បានក្លាយជាសាក្សីដល់ William Miller បានទទួលស្គាល់ថា បានបញ្ជាក់ "the daily" នៅក្នុងសៀវភៅដានីយ៍លែថា កំណត់ហេតុនិយម។ ក្របខណ្ឌរបស់ William Miller ត្រូវបានស្ថាបនាឡើងវិញដោយស្មោះត្រង់ពីរគឺ ហេតុផលនិយម បន្ទាប់មកប៉ាបនិយម។ ការរកឃើញដ៏សំខាន់បំផុតរបស់ Miller ដើម្បីគាំទ្រក្របខណ្ឌនេះ គឺសក្ខីភាពរបស់ប៉ូលនៅក្នុង 2 Thessalonians ជំពូកទីពីរ ដល់នៃទីនោះ ប៉ូលបានកំណត់អត្តសញ្ញាណថា ការទប់ស្កាត់លើអំណាចសម្មតចេញមិនឲ្យឡើងដោយរូបបែបហេតុផល នឹងត្រូវដកចេញ ដើម្បីឲ្យ "មនុស្សនៃអំពើហោប" ត្រូវបានដាក់នៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះ ដោយបង្ហាញខ្លួនថាគាត់ជាព្រះ។

ក្នុងព្រះគម្ភីរដានីយ៍លែ និមិត្តសញ្ញានៃ «ការថ្កោលទោសរាល់ផ្ទៃ» ដល់កំណត់ហេតុនិយម តែងតែត្រូវបានគេដោយនិមិត្តសញ្ញាមួយនៃអំណាចសម្មតចេញមិនឲ្យឡើង ត្រូវបានបង្ហាញថា «ការរំលងដល់នៃឆ្នាំស្អប់ខ្ពើម» ឬជា «អំពើស្អប់ខ្ពើមដល់នៃឆ្នាំស្អប់ខ្ពើម» ក៏ដោយ។ ទោះយ៉ាងណាក្នុងសៀវភៅព្រះគម្ភីររបស់ព្រះគ្រីស្ទនដល់ពួកគ្រីស្ទាន អំពីការឡើយពីទុច្ចរិត និងការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹម ដល់មានកំណត់ក្នុងអំឡុងពេលបីឆ្នាំកន្លះចាប់ពីគ.ស. 66 ដល់ 70 នោះ ព្រះគ្រីស្ទបានយល់ដឹងថា «អំពើស្អប់ខ្ពើមដល់នៃឆ្នាំស្អប់ខ្ពើម» ដល់មាននិយាយដោយដានីយ៍លែព្យាករណ៍។ ថាជាសញ្ញាសម្រាប់ពួកគ្រីស្ទានដល់នៃក្នុងក្នុងយូសាឡឹមឲ្យរត់ចាកស្ថាន។ បុរសគ្រីស្ទានត្រូវបញ្ជាក់ថា សញ្ញានេះមិនមែនជានិមិត្តសញ្ញាប្លែករបស់សម្មតចេញមិនឲ្យឡើង ប៉ុន្តែជានិមិត្តសញ្ញាប្លែកព្រះគម្ភីរនិយម។ សញ្ញានេះត្រូវឲ្យអ្នកស្មោះត្រង់ស្គាល់បើពួកគេចង់គេចផុតពីការឡើយពីទុច្ចរិត និងការបំផ្លាញ។ តើ «អំពើស្អប់ខ្ពើមដល់នៃឆ្នាំស្អប់ខ្ពើម» ដល់មាននិយាយដោយដានីយ៍លែព្យាករណ៍ជានិមិត្តសញ្ញាប្លែកព្រះគម្ភីរនិយម ឬរបស់សម្មតចេញមិនឲ្យឡើង?

ដូចនេះ កាលណាអ្នករាល់គ្នានឹងឃើញ «អំពើស្អប់ខ្ពើមនៃការបំផ្លាញ» ដល់មាននិយាយដោយដានីយ៍លែ ហេតុអ្វីបានជាវាទីបីសុទ្ធ (អ្នកណាអានសូមឲ្យយល់ចុះ) នោះឲ្យពួកអ្នកដល់នៃស្រុកយូដា រត់គ្រឿងទៅកាន់ចុះ អ្នកណាដល់នៃលើដំបូលផ្ទះ មិនត្រូវចុះមកយកអ្វីៗចេញពីផ្ទះរបស់ខ្លួនឡើយ ហើយអ្នកណាដល់នៃស្រុក ក៏មិនត្រូវត្រឡប់ត្រឡោយទៅយកសម្ភារៈកប់ពាក់របស់ខ្លួនដែរ។ តើបុគ្គលិកដល់ស្រុកដែលមានផ្ទះតែម្នាក់ និងដល់ស្រុកដែលបំបែកនៃគ្រានោះ! ប៉ុន្តែ

ចូរអធិស្ឋានថា ការរត់ភៀសរបស់អ្នកកាល់គុនា កុំឲ្យកើតឡើងនូវរដូវរដា
ប្អូននៅថ្ងៃសប្តិច្បាញនេះ ដុបិតនូវគុនាទោះ នឹងមានទុក្ខខវេទនាយ៉ាងធំ
ដល់មិនដល់មានតាំងពីដើមលោកិយមកដល់ឥឡូវនេះ
ហើយក៏មិនដល់នឹងមានទៀតឡើយ។
ហើយបើគ្មានការកាត់បន្ថយថ្លៃទាំងនោះទេ
នោះគ្មានមនុស្សណាម្នាក់នឹងមានសង្គត្តិទ្បើយ ប៉ុន្តែ
ដោយព្រោះអ្នកដល់ក្បែរមានជ័យវិស័យ ថ្លៃទាំងនោះនឹងក្បែរមានកាត់បន្ថយ។
ម៉ាថាយ 24:15-22។

អ្នកស្រីរីក មានអធិបុហយអំពីរបៀបដែលសេចក្តីពុរមាននេះក្បែរមានសម្រេចនៅក្នុង
បុរេគុតិសាស្ត្រនៃការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹម ចាប់ពីឆ្នាំ 66 ដល់ 70 គ.ស.
ហើយនាងមានកំណត់ថា ទង់ជាតិ ឬ ស្ថានភាពរបស់កងទ័ពរួម
គឺជាសញ្ញាសម្រាប់ពួកគ្រីស្ទានដែលនៅតែក្នុងក្នុងយូសាឡឹមឲ្យរត់ចេញខ្លួន។
ដូច្នេះ តើ «អំពើស្អប់ខ្ពស់ដល់បង្កឲ្យសង្គត្តិផ្សេងៗ
ដែលហៅរដាសីយ៍ដែលមានថ្លៃថ្លៃទុក» នោះ ជាមួយពហុវេនិយម ឬជាមួយសម្រេចហ្នឹង
ដូចដែល Miller មានយកជាមូលដ្ឋានសម្រាប់ក្បែរខណ្ឌការបកស្រាយរបស់គាត់?

វិលលឿម មីឡី ក្បែរមានន័យយល់អំពីការបង្កហេតុទាំងពីរនេះ (រួមមាន
បន្តបន្ទាប់ដោយរួមសម្រេចហ្នឹង)
ប៉ុន្តែដោយសារបុរេគុតិសាស្ត្រដែលលោករស់នៅក្នុងនោះ
លោកក្បែរបង្កឲ្យចាត់ទុកនូវទាំងពីរនេះជានូវគតិមួយ។ ហើយជាការពិតណាស់
វាជានូវគតិមួយ ប៉ុន្តែព្រមទាំងតំណាងឲ្យនូវគតិដែលបន្តបន្ទាប់គ្នាផងដែរ។
ដោយក្បែរមានបង្កឲ្យដោយបុរេគុតិសាស្ត្រព្យាករណ៍នៃឆ្នាំ 1798
មីឡីក្បែរតែងតែចាប់ផ្តើមជាមួយថាជានូវគតិមួយ។ នៅឆ្នាំ 1798 មីឡីជឿថាការយាងមក
ជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទនូវអនាគតបុរេមុនប្រែប្រួលឆ្នាំទៀត។
លោកមានដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា រួមសម្រេចហ្នឹងមានទទួលរូបស្តីស្តាប់មួយនៅឆ្នាំ 1798។
សម្រាប់មីឡី
មិនមាននូវគតិយុគសម័យទៀតណាមួយដែលក្បែរបន្តតាមរួមសម្រេចហ្នឹងទេ
ពីព្រោះព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងក្បែរមកវិញហើយ។

ក្នុងបុរេគុតិសាស្ត្រដែល Miller ស្ថិតនៅ គាត់មានយល់ថា រូបសំណាកនៅក្នុងដានីយ៍ដែល
ជំពូក២ តំណាងឲ្យនូវគតិយុគសម័យ
ពីព្រោះនោះជាអ្វីដែលដានីយ៍ដែលមានជ័យវិស័យកុំឲ្យកុម្មុយ។

ហើយនូវគតិយុគសម័យនឹងមានកម្រិតខ្ពស់ដូចជាដក់ ពីព្រោះដក់បំបែកជាកំណត់ៗ
ហើយបង្កក្បែរអ្វីៗទាំងអស់មាន;
ហើយដូចជាដក់ដែលបំបែករបស់ទាំងនេះទាំងអស់មាន នូវគតិយុគសម័យនឹងបំបែកជាកំណត់ៗ
ហើយក៏ទទួលបានផងដែរ។ ហើយក្នុងករណីដែលទ្រង់មានទត្រយើងជើង និងម្យ៉ាងផងដែរ
ជាមួយនឹងដក់ប្រហាក់ប្រហែលជាមួយ ហើយមួយផងដែរ
នូវគតិយុគសម័យនឹងក្បែរដក់; ប៉ុន្តែនៅក្នុងនោះនឹងមានអ្វីមួយនៃកម្រិតរបស់ដក់
ពីព្រោះទ្រង់មានទត្រយើងដក់ជាមួយដក់ប្រហែល។ ដានីយ៍ ២:៤០, ៤១។

មីឡីមានយល់ថា មានតែអាណាចក្រប្អូនប៉ុណ្ណោះ ហើយអាណាចក្រទីបួន
នឹងចុងក្រោយគឺក្បែរ ដល់គាត់មានដឹងតាមបុរេគុតិសាស្ត្រថាជាមួយបែបពហុវេនិយម
បន្តបន្ទាប់មកគឺរួមសម្រេចហ្នឹង។ សម្រាប់មីឡី អាណាចក្រទីបួន

ដោយសរុបតាមព្រះបន្ទូលរបស់ដានីយ៉ែល គឺ «ត្រូវបានបង្ខំចែក» ប៉ុន្តែសម្រាប់មិទ្ទវៃ ការបង្ខំចែកនោះគ្រាន់តែតំណាងឲ្យភាពខុសគ្នារវាងទិដ្ឋភាពតាមអកុសរ និងទិដ្ឋភាពខាងវិញ្ញាណរបស់អាណាចក្ររ៉ូមប៉ុណ្ណោះ។ គាត់ត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែការយល់ដឹងរបស់គាត់នោះមានកម្រិត។

មិទ្ទវៃ មិនបានឃើញថា ការបង្ខំចែករវាងរ៉ូមហាកាន និងរ៉ូមហាហ្គាល នោះ មានមូលដ្ឋានលើ ការបង្ខំចែកដដែលប៉ុន្តែត្រូវបានលើកឡើងមកដើម្បីបំភ្លឺសម្គាល់នោះទេ។ ប៉ុល (និងយ៉ូហាន ហាទីស្ក) បានកំណត់សម្គាល់ថា នៅក្នុងសម័យកាលនៃលើកកម្ពស់ អឺរ៉ុបដែលជាពិតប្រាកដត្រូវផ្តល់សុភមង្គលដល់ជាតិខាងវិញ្ញាណ។ ដោយឡែកការយល់ដឹងនោះ មិទ្ទវៃ ត្រូវបានបង្ខំឲ្យទទួលស្គាល់ថា រ៉ូម ជាសាសនាគឺជាគរតម្លៃ ដែលមានពីរដំណាក់កាល។ ហើយជាក់ស្តែង គាត់ត្រឹមត្រូវ (ប៉ុន្តែមានកម្រិត)។ គាត់មិនអាចឃើញថា រ៉ូមខាងវិញ្ញាណ ត្រូវបានកំណត់ដោយហាប៊ីឡូនពិតប្រាកដនោះទេ ដូច្នេះរ៉ូមខាងវិញ្ញាណ (អំណាចហាហ្គាលសាសនា) ក៏ជាហាប៊ីឡូនខាងវិញ្ញាណផងដែរ។

ហាប៊ីឡូនតាមន័យអកុសរ ជាគរទីមួយក្នុងចំណោមគរទាំងបួននៅក្នុង ដានីយ៉ែល ២ នឹងធ្វើជាគំរូនៃគរទីបួន ព្រោះអឺរ៉ុបដែលជាទីមួយត្រូវបានកំណត់ដោយអឺរ៉ុបដែលជាទីចុងក្រោយ។ រ៉ូមហាកានត្រូវបានកំណត់ដោយហាប៊ីឡូន ប៉ុន្តែទាំងរ៉ូមហាកាន និងហាប៊ីឡូន សុទ្ធតែជាគំរូរ៉ូមខាងវិញ្ញាណ (សម្មតិភាព)។ ហេតុនេះ សម្មតិភាពគឺជាគរទីបួន ហើយវាត្រូវបានកំណត់ដោយហាប៊ីឡូន។ នេះជាមូលហេតុមូលដ្ឋានមួយ ដែលបង្កើនភាពយុត្តិធម៌ ប្រៀបធៀបការជាប់ជានិរទេសរបស់អឺរ៉ុបដែលតាមន័យអកុសរ នៅហាប៊ីឡូនអស់រយៈពេលចិត្តសិបឆ្នាំ ជាមួយនឹងការជាប់ជានិរទេសរបស់អឺរ៉ុបដែលខាងវិញ្ញាណ នៅក្នុងហាប៊ីឡូនខាងវិញ្ញាណ អស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ។

«ព្រះវិហាររបស់ព្រះនៅលើផែនដី ក៏បានស្ថិតនៅក្នុងការជាប់ជានិរទេសដូចគ្នា ក្នុងអំឡុងពេលដ៏យូរនៃការបៀតបៀនឥតស្រកស្រានុគ្នានេះ ដូចជាកូនចៅអឺរ៉ុបដែលដល់ត្រូវបានបង្ខំឲ្យទទួលនូវហាប៊ីឡូន ក្នុងកំឡុងពេលនិរទេសនោះដែរ»។ Prophets and Kings, 714.

ដូចនេះ មីលូលីវី មិនមានបញ្ហាអ្វីក្នុងការប្រើការបំពេញពាក្យទំនាយដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណរ៉ូមហាកានយ៉ាងជាក់លាក់ ជំនួសគ្នាជាមួយរ៉ូមសម្មតិភាពបង្កើន។ យើងនឹងផ្តល់ឧទាហរណ៍អំពីការនេះនៅពេលយើងបន្តទៅមុខ ប៉ុន្តែបើយើងយល់ថា មីលូលីវី បានចាត់ទុករ៉ូមហាកាន និងរ៉ូមសម្មតិភាព ជារាជានាមក្រុមតម្លៃ នោះយើងអាចយល់បានហេតុអ្វីបានជា មីលូលីវី មិនមានបញ្ហាអ្វីចំពោះការដល់ព្រះយេស៊ូវបានយោងទៅកាន់ «អំពើស្មោះបំផុតដែលនាំឲ្យសង្គ្រាមរវាង ដល់ព្រះយេស៊ូវដានីយ៉ែលបានបុរសសន្តិទុក» ថាជាការបំពេញរ៉ូមហាកាន ខណៈដែលនៅតែយល់ថា សេចក្តីបង្កាញនៃ «អំពើស្មោះបំផុតដែលនាំឲ្យសង្គ្រាមរវាង» នៅក្នុងគម្ពីរដានីយ៉ែល គឺជានិមិត្តរូបនៃរ៉ូមសម្មតិភាព។ មីលូលីវី មិនអាចមើលឃើញអំណាចបំផុតទាំងបីបានទេ ហើយដោយហេតុនេះ គ្រោងការពាក្យទំនាយរបស់គាត់មានកម្រិត ទោះបីជាត្រឹមត្រូវក៏ដោយ។

ប៉ុន្តែ តើយើងគួរយល់យ៉ាងដូចម្តេចអំពីភាពមិនគួរគុណនៃការសម្រេចជាបុរសភូតិសាស្ត្រ
នៃពេលវេលា 66 គ.ស. នៅពេលដែលរួមពហុវេនីយមមានដាក់ស្កត់ដាររបស់ខ្លួននៅក្នុង
បរិវេណបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារ ដើម្បីសម្រេចតាមការព្យាករណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ? តើ
«អំពើសុំអប់រំបំផុតនៃការបំផុសព្រះ ដែលមាននិយាយដោយដានីយ៍លែ ហាណា»
ជានិមិត្តសញ្ញាបង្ហាញពីពហុវេនីយម ឬរួមសម្រេចហើយ?
ចម្ងល់យើងចំពោះបញ្ហាហាល់ហកនោះ គឺសាមញ្ញភាពគ្រប់គ្រាន់
នៃពេលវេលាដែលអ្នកទទួលស្គាល់អំណាចបំផុសព្រះ ជំនួសឱ្យព័រ។
យើងគួរចាប់ផ្តើមដោយការពន្យល់របស់បងស៊ី វ៉ាយក៍
ស្តីអំពីការសម្រេចនៃការព្យាករណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទអំពីការបំផុសព្រះក្នុងយេស៊ូស្ទ្រីម។

នៅក្នុងការឆ្លងព្រះគ្រីស្ទរបស់ពួកយូដា
មានការចូលរួមនៃសេចក្តីជំនឿនៃក្បួនយេស៊ូស្ទ្រីមផងដែរ។
ព្រះលោហិតដែលមានព្រះនៅក្នុងវិញ្ញាណ
គឺជាការផ្សំផ្សំដែលមានផ្ទៃក្នុងពួកគេចេញចុះនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿ
សម្រាប់លោកិយនេះ និងសម្រាប់លោកិយខាងមុខផងដែរ។ ដូចនេះផងដែរ
នឹងកើតមាននៅក្នុងចុងចុងក្រោយដ៏មហិមា
នៃពេលវេលាដែលសេចក្តីជំនុំជម្រះនឹងផ្តល់កម្រិតនៃអ្នកដែលបដិសេធព្រះគុណរបស់ព្រះ។
ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាមុនបំបែករបស់ពួកគេ
នោះនឹងលេចមកដល់ពួកគេដូចជាកូនសងសឹកមួយ។ សិរីរុងរឿងនៃព្រះភក្ត្ររបស់ទ្រង់
ដែលចំពោះមនុស្សសុចរិតជាដើម
នឹងក្លាយជាភូមិដ៏ឆ្លាស់បំផុសព្រះសម្រាប់មនុស្សអាក្រក់។
ដោយព្រោះសេចក្តីស្មោះត្រង់គួរឱ្យមានបដិសេធ ព្រះគុណគួរឱ្យមានមើលងាយ
មនុស្សមានហឫទ័យនឹងគួរវិនាស។

«តាមរយៈឧទាហរណ៍ជាច្រើន និងការព្រមានដែលមានផ្ទៃក្នុងច្បាប់យេស៊ូស្ទ្រីម
ព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញថា តើលទ្ធផលអ្វីនឹងកើតមានដល់ពួកយូដា
ដោយសារការបដិសេធព្រះរាជបុត្រនៃព្រះ។ នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ
ទ្រង់កំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់មនុស្សទាំងអស់នៃគ្រប់សម័យកាល
ដែលបដិសេធមិនព្រមទទួលទ្រង់ជាព្រះប្រោសលោះរបស់ពួកគេ។
ការព្រមាននីមួយៗគឺសម្រាប់ពួកគេ។ ព្រះវិហារដែលគួរឱ្យមានបង្អាប់បំផុសព្រះ
កូនបុរសដែលមិនស្គាល់បង្អាប់ អ្នកចង់ចែករំលែកទំពាំងហយជូនដល់កុលដៃកុលាយ
និងពួកអ្នកសាងសង់ដល់មើលងាយ
សុទ្ធតែមានគូប្រៀបរបស់វានៅក្នុងបទពិសោធន៍របស់មនុស្សហាបគ្រប់រូប។
លុះត្រាតែគាត់ប្រើចិត្តវិនាសកម្មដល់រឿងទាំងនោះបានបញ្ចប់ជាក់ជាមុន
នឹងក្លាយជាចំណីគ្រប់គ្រាន់»។ The Desire of Ages, 600.

នៅពេលដែលប៉ូលបានកំណត់អត្តសញ្ញាណការផ្តល់បុគ្គលិកអកុសលតាមព្យញ្ជនៈទៅជា
ខាងវិញ្ញាណ គាត់ក៏បានកំណត់ថា ការនោះមានកើតឡើងក្នុងអំឡុងពេលនៃយើងឆ្លង
ហើយគួរឱ្យមានកត់សម្គាល់ថា
ការបំផុសព្រះក្នុងយេស៊ូស្ទ្រីមគួរឱ្យមានភ្ជាប់ដោយផ្ទាល់ជាមួយនឹងយើងឆ្លង។
ការបំផុសព្រះតាមព្យញ្ជនៈ
ដែលគួរឱ្យមានសម្រេចជាលើកដំបូងដោយហាប៊ីឡូនតាមព្យញ្ជនៈ
នោះគួរឱ្យមានសម្រេចជាលើកចុងក្រោយដោយរួមតាមព្យញ្ជនៈ
ពីព្រោះព្រះយេស៊ូវតែងតែណែនាំឱ្យចុងបញ្ចប់ដោយការចាប់ផ្តើម។

ការជាន់ឈ្នួលទីបរិសុទ្ធនិងពលជំនុំ
ដដែលបានចាប់ផ្តើមដោយអំណាចមិនជឿព្រះនហេប៊ីឡូន
បានបញ្ចប់ដោយអំណាចមិនជឿព្រះនរ្យូម។

ការជាន់ឈ្នួលខាងវិញ្ញាណលើក្នុងយូសាឡិមខាងវិញ្ញាណ គួរឲ្យមានបំពេញដោយរួមប៉ាប់
ហើយរយៈពេលទាំងពីរនៃការជាន់ឈ្នួលនោះ (ទាំងតាមន័យពិត និងខាងវិញ្ញាណ)
ជារូបសញ្ញាបង្ហាញអំពីការជាន់ឈ្នួលបុរាណសុគរុរបស់ព្រះដោយអំណាចបំផុតឡើយ
ដដែលក្នុងន័យទាក់ទងនឹងរួម គួរឲ្យមានហៅថារួមសម័យទំនើប។

មានអំណាចបំផុតសាបសូន្យបី ដដែលនីមួយៗបង្កើតបង្កើនបុរាណសុគរុរបស់ព្រះ។
នាគនៃទុច្ចរិតពុទ្ធសាសនា បន្ទាប់មកគឺសត្វសាហាវពីសមុទ្រនៃសាសនាភូលិក
ដដែលបន្ទាប់មកគួរឲ្យមានតាមដោយសត្វសាហាវពីផែនដីនៃសហរដ្ឋអាមេរិក
(ហ្វោរកុលងៃកុលាយ)។ លទ្ធផលពុទ្ធសាសនា
គួរឲ្យមានតំណាងដោយអំណាចពុទ្ធសាសនាផុសផុល
ដដែលបានជាន់ឈ្នួលអីស្រាអែលតាមពុយញូន៖ បន្ទាប់មក លទ្ធផលសម្តេចប៉ាបបានជាន់ឈ្នួល
អីស្រាអែលខាងវិញ្ញាណអស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ ចាប់ពីឆ្នាំ 538 ដល់
1798។ សហភាពប៊ីឌុបរបស់នាគ សត្វសាហាវ និងហ្វោរកុលងៃកុលាយ
គឺជាក្នុងរួមសម័យទំនើប ហើយវាជាន់ឈ្នួលបុរាណសុគរុរបស់ព្រះក្នុងអំឡុង “ម៉ោង”
នៃវិបត្តិច្បាប់ចុងក្រោយនៃជំនឿ។ អំណាចបំផុតសាបសូន្យទាំងបី គឺនាគ សត្វសាហាវ
និងហ្វោរកុលងៃកុលាយ ក៏គួរឲ្យមានតំណាងថាជារួមពុទ្ធសាសនារួមសម្តេចប៉ាប
និងរួមសម័យទំនើប ផងដែរ។

យោងតាមវិវរណៈ ជំពូក ១៧ សាសនាពហុទេវនិយមគឺជាសត្វចេប្តនអង្កកដំបូង
សត្វចេប្តនអង្កកទីបួនគឺជាហាហាសាសនា ហើយសត្វចេប្តនអង្កកទីបួនមួយ ទីបួនពីរ និងទីបួនបី
គឺជាសហភាពត្រីភាគីនៃរួមសម័យទំនើប។

ហើយមានសត្វចេប្តនពីរអង្កក៖ បុរាណសុគរុដ៏ល្អឆ្លើយទៅហើយ
ហើយមួយអង្កកកំពុងមាន ហើយមួយទៀតមិនទាន់មកដល់នៅឡើយទេ;
ហើយកាលណាគាត់មកដល់ គាត់គួរតែបែនត្រឡប់វិញរយៈពេលខ្លីមួយ។
ហើយសត្វសាហាវដែលផ្តល់មាន ហើយឥឡូវមិនមានទៀត
ទាំងនោះហើយជាអង្កកទីបួនបី ហើយក៏ស្ថិតក្នុងចំណោមបុរាណសុគរុនោះដែរ
ហើយវាទៅកាន់សច្ចៈវិនាស។ វិវរណៈ 17:10, 11។

នៅក្នុងន័យនៃ ដានីយ៍លែ ជំពូក ២ សាសនាមិនជឿ គឺជានគរទាំងបួនទាំងមូល ចាប់ពី
ហេប៊ីឡូន ពិតប្រាកដ រហូតដល់រួម ពិតប្រាកដ។ ហេប៊ីឡូន ខាងវិញ្ញាណ គឺជាសត្វប៉ាន់ប៉ាប់
(កុហលមាស) ហើយ សហភាពបីជាន់នៃនាគ សត្វសាហាវ និងហ្វោរកុលងៃកុលាយ (រួម
សម័យទំនើប) គួរឲ្យមានតំណាងដោយ សហភាពបីជាន់នៃ ម៉េដូ-ព័រស ខាងវិញ្ញាណ កុរិក
ខាងវិញ្ញាណ និងរួម ខាងវិញ្ញាណ (ដដែលប្តូរសុលាប់របស់គួរឲ្យមានពុយហាលឡើងវិញ)។

នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានយោងទៅកាន់ «អំពើគួរសុំអប់រំខ្ពស់នៃការបំផុស
ដដែលបាននិយាយដោយដានីយ៍លែ ហ្វោរ» នោះទ្រង់កំពុងកំណត់សម្គាល់ «ទីសម្គាល់»
ជាក់លាក់មួយ ដដែលគួរឲ្យសង្ស័យគួរតែស្វែងរកនៅក្នុងរួមទាំងបីនោះ។ រួមពហុទេវនិយម
រួមសម្តេចប៉ាប និងរួមសម័យទំនើប សុទ្ធតែបង្កើតបង្កើនសុគរុរបស់ព្រះ។
ការបង្កើតបង្កើននោះ គួរឲ្យមានតំណាងក្នុងទំនាយថា ជាការជាន់ឈ្នួលទីបរិសុទ្ធ
និងពួកពលបរិវារ។

ព្រះយេស៊ូវបានប្រកាសដល់សិស្សទាំងឡាយដែលកំពុងស្នាក់នៅ
អំពីសេចក្តីជំនុំដម្បងទាំងប៉ុន្មាន ដដែលនឹងផ្តល់កម្រិតលើអំណាចអលៃអបសុដាត
និងជាពិសេស អំពីការសងសឹកដោយយុត្តិធម៌ ដដែលនឹងមកលើពួកគេ
ដោយសារការបដិសេធ និងការឆ្លងកាត់ព្រះមស្មើ។ ទីសម្គាល់ដដែលមិនអាចច្រឡំបាន
នឹងនាំមុខមហិទ្ធិបត្តិក៏ដូចជាឧទាហរណ៍នោះ។ ម៉ោងដ៏គួរឲ្យខ្មាច់ខ្លាចនឹងមកដល់កុលាម្យ
និងយ៉ាងហោចណាស់។ ហើយព្រះអង្គគង់នៅមានអានុក្ខេបតាមព្រះអង្គថា៖
«ដូច្នេះ កាលណាអ្នករាល់គ្នាឃើញអំពើសៅហ្មងនៃសេចក្តីដ៏នាស់
ដដែលដានីយ៍ដែលជាហេតុនាំឲ្យនិយាយឲ្យដឹង ថាឈរនៅទីបរិសុទ្ធនៃ (អ្នកណាដែលអាន
ចូរឲ្យយល់ចុះ) នោះឲ្យអស់អ្នកដែលនៅស្ងៀមយូរ រត់ភៀសទៅឯកន្លែងចុះ»។ ម៉ាថាយ
24:15, 16; លូកា 21:20, 21។ កាលណាទង់និមិត្តរូបព្រះគុលដៃកុលាយរបស់ពួកគេ
ត្រូវបានដង្ហែងនៅលើដីបរិសុទ្ធ
ដដែលលាតសន្ធឹងចេញទៅក្បែរជញ្ជាំងក្នុងបន្ទប់
នោះអ្នកដើរតាមព្រះគ្រីស្ទត្រូវស្រងៃរកស្រីតុល្យភាពដោយការរត់ភៀស។
កាលណាទីសម្គាល់ព្រះមាននោះត្រូវបានឃើញ
អស់អ្នកដែលចង់ចេញពីក្នុងមិនពន្យារពេលឡើយ។ ទូទាំងស្ងៀមយូរ
ក៏ដូចជានៅក្នុងក្នុងយូសាឡិមផងដែរ
សញ្ញាសម្រាប់ការរត់ភៀសត្រូវតែត្រូវបានតាមកុលាម្យ។
អ្នកណាដែលចង់ដឹងនូវលទ្ធផលដ៏ប្លែកៗ មិនត្រូវចុះទៅក្នុងផ្ទះរបស់ខ្លួនទេ
សូមបើកដៃមើលក្នុងក្រដាសមានតម្លៃបំផុតរបស់ខ្លួនក៏ដោយ។
អស់អ្នកដែលកំពុងជឿជាក់ការនៅតាមស្រី ឬចម្រើនទំពាំងបាយជូរ
មិនត្រូវចំណាយពេលវេលាឡើយទៅយកអារក្សទៅ ដដែលបានដោះទុក
ខណៈដែលខ្លួនកំពុងនឿយហត់ជឿជាក់ការក្នុងកម្មវិធីផ្សេងៗទៀត។
ពួកគេមិនត្រូវស្ងាត់ស្ងៀមស្ងៀមបើកម្តាយកុលាម្យ
ដើម្បីបំភ្លឺឲ្យត្រូវជាប់ពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងការបំផុសឲ្យទូទៅនោះឡើយ»។ The Great
Controversy, 25.

នរោក្ខន្ធដ៏អត្ថបទនេះ សិស្សត្រូវ វាយ បានកំណត់អត្ថកសញ្ញាណ
 «អំពើស្អប់ខ្ពើមនៃសេចក្តីរីករាយ» ថាជា «សញ្ញាណដែលមិនអាចបំប្លែងបាន»
 ដដែលគួរឲ្យមានការកត់សម្គាល់ថា «ទង់សក្ការបូជារូបព្រះរបស់ជន្លឹម» ដដែលពួកគេហៅថា
 «ឡើងនរោត្តមនិមិត្តសិរី» នៃទីសក្ការៈ។ ព្រះយេស៊ូវមិនបានប្តូរ
 «អំពើស្អប់ខ្ពើមនៃសេចក្តីរីករាយ»
 ដើម្បីបំប្លែងឲ្យអំណាចណាមួយនៃបុរាណដែលកាន់សាសនាពហុធរណី
 ឬមូលដ្ឋានច្បាប់បទ ប៉ុន្តែដើម្បីបំប្លែងការ «សញ្ញាណ» មួយ។ នរោត្តម «សញ្ញាណ»
 នេះគួរឲ្យមានការកត់សម្គាល់ថាឡើងនរោត្តមនិមិត្តសិរីនៃព្រះវិហារ
 គឺស្ថាបនាបរិស័ទគួរតែត្រូវបានបំប្លែងពីក្នុងយូសាឡិម
 «ដើម្បីបំប្លែងពួកគេជាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងសេចក្តីរីករាយនេះ»។ បន្ទាប់មកទៀត

នៅពេលកុរោយក្នុងអត្ថបទដដែលនោះ សិស្សត្រូវ វាយ ហានបញ្ជាក់ថា
ទំនាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទន៍ដែលបានកំណត់អំពីសច្ចក្រឹត្យនានានោះ
មានការសម្របច្របំពេញលើសពីមួយដង។

«ទំនាយរបស់ព្រះអង្គសង្កត់ត្រូវបាន
ស្តីអំពីការយាងមកនៃការវិនិច្ឆ័យទូទៅសល់ក្នុងយូសេប៊ីម
នឹងមានការបំពេញសម្របច្របំយូទៀត ដដែលក្នុងនោះ ការបំផុសឱ្យគួរឱ្យនុតត្រាត់នោះ
គ្មានតែជាសូម្បីតែស្រាលប៉ុណ្ណោះ។
ក្នុងដំណាក់កាលនៃក្នុងដដែលបានផ្សព្វផ្សាយនោះ
យើងអាចឃើញវិនាសកម្មនៃពិភពលោកមួយ ដដែលបានបដិសេធព្រះគុណរបស់ព្រះ
និងបានជាន់ឈ្នួលលើក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់។
បុរសគិតកំណត់គ្មានទុក្ខខវេទនារបស់មនុស្ស
ដដែលនៃដីបានផ្សព្វផ្សាយជាសាក្សីក្នុងអំឡុងសតវត្សរ៍ដ៏យូររបស់វា
ដដែលពោរពេញដោយអំពើហិង្សា គឺដីស្រែអាប់។ ចិត្តឈឺចាប់
ហើយគំនិតក៏អស់កម្លាំង នៅពេលពិចារណាអំពីវា។
លទ្ធផលនៃការបដិសេធអំណាចសិទ្ធិរបស់ស្ថាប័ន គឺគួរឱ្យនុតត្រាត់ណាស់។ ប៉ុន្តែ
ឈុតឆាកមួយដដែលដីជាងនេះទៀត
ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការបដិសេធមុតដៃអំពីអនាគត។
កំណត់គ្មានអតីតកាល—ដំណើរដង្ហើមដៃនៃភាពចលាចល ការប៉ះទង្គិច
និងបដិវត្តន៍ «ការប្រយុទ្ធរបស់អ្នកចម្រើន ... ដោយសំឡេងច្របូកច្របល់
និងសម្លេងក្របីក្របីក្នុងឈាម» (អសោយ ៩:៥)—គឺជារឿងទាំងនេះជាអ្វីទៅ
បើប្រៀបធៀបនឹងសច្ចក្រឹត្យនុតត្រាត់ផ្ទៃនៃនោះ
នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណទប់ស្កាត់របស់ព្រះ នឹងត្រូវដកចេញទាំងស្រុងពីមនុស្សអាក្រក់
មិនទប់ឃាត់ការផ្ទុះឡើងនៃតែឈាមរបស់មនុស្ស
និងសច្ចក្រឹត្យក៏ហឹងរបស់សាតាំងទៀតឡើយ! នៅពេលនោះ ពិភពលោកនឹងឃើញ
លទ្ធផលនៃការគ្រប់គ្រងរបស់សាតាំង ដូចមិនផុតពីមុនមកឡើយ។»

«ប៉ុន្តែនៅក្នុងថ្ងៃនៃនោះ ដូចជានៅក្នុងពេលនៃការបំផុសឱ្យគួរឱ្យនុតត្រាត់
រាស្ត្ររបស់ព្រះនឹងត្រូវបានសង្កត់ត្រូវបាន
គឺគ្រប់អ្នកដែលត្រូវបានឃើញថាមានឈ្មោះកត់ទុកក្នុងចំណោមពួកអ្នករស់។
អសោយ 4:3។ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថា ទ្រង់នឹងយាងមកជាលើកទីពីរ
ដើម្បីប្រមូលអ្នកសុម្រោះគ្រប់រូបរបស់ទ្រង់មកឯទ្រង់ផ្ទាល់៖
«នោះគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់នៃលើសនៃដីនឹងឡើយ
ហើយពួកគេនឹងឃើញព្រះរាជបុត្រនៃមនុស្សយាងមកលើពិភពនៃស្ថាប័ន
ដោយព្រះចន្ទស្រឡា និងស៊ីរីរង្សីរឿងដ៏ធំ។ ហើយទ្រង់នឹងចាត់ទូតរបស់ទ្រង់ឲ្យចេញទៅ
ដោយសំឡេងគ្រាប់យ៉ាងខ្លាំង
ហើយពួកគេនឹងប្រមូលពួកអ្នកដែលទ្រង់បានផ្សព្វផ្សាយពីទិសទាំងបួន
ចាប់ពីចុងមេឃមួយទៅដល់ចុងមេឃមួយទៀត»។ ម៉ាថាយ 24:30, 31។ នៅពេលនោះ
អស់អ្នកដែលមិនស្គាល់បង្កគ្នាបង្កដល់ដំណឹងល្អ
នឹងត្រូវបំផុសឱ្យដោយដង្ហើមនៃព្រះគ្រីស្ទរបស់ទ្រង់
ហើយនឹងត្រូវវិនាសដោយពន្លឺដ៏ភ្លឺរឿងនៃការយាងមករបស់ទ្រង់។ 2 ថ្ងៃសាឡូនីក
2:8។ ដូចជាអ្វីស្រដៀងបុរាណដ៏ល្អ មនុស្សអាក្រក់បំផុតឲ្យខ្លួនឯង;
ពួកគេផ្ដេរលំដាប់ដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន។ ដោយសារជីវិតនៃអំពើហិង្សា
ពួកគេបានដាក់ខ្លួនឯងឲ្យបាត់ពីការសម្របជាមួយព្រះយ៉ាងខ្លាំង

ធម្មជាតិរបស់ពួកគេហោសខ្ញុចទ្រង់ទ្រាយដោយអំពើអាក្រក់យ៉ាងផ្សេងៗទៀត
ដល់ចំណុចនៃការសម្របសម្រួលនៃសីលធម៌របស់ពួកគេ
ក្នុងរូបរាងជាតិដ៏ល្អនេះបំផុតសម្រាប់ពួកគេ។»

«សូមឲ្យមនុស្សទាំងឡាយប្រុងប្រយ័ត្ន កុំឲ្យពួកគេមើលរំលងមធ្យោបាយនៃឯកសារបញ្ញត្តិ
នៃមកដល់ពួកគេនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
ដូចដែលទ្រង់បានព្រមានសិស្សរបស់ទ្រង់អំពីការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹម
ដោយប្រទានទិសដៅមុខម្នាក់មួយអំពីវិនាសកាលនៃកំពុងខិតមកជិត
ដើម្បីបិទពួកគេអោចគេចផុតបាន; ដូចនេះដដែល
ទ្រង់បានព្រមានពិភពលោកអំពីផងនៃការបំផ្លាញក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម
ហើយបានប្រទានទិសដៅមុខម្នាក់មួយអំពីការខិតមករបស់វា
ដើម្បីបិទពួកគេអស់អនកដល់ចុងគេចអាចរត់គេចពីព្រះពិរោធដ៏ដ៏ល្អនិងមកដល់។
ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា៖ “នឹងមានទិសដៅមុខម្នាក់មួយនៅក្នុងព្រះអាទិត្យ
និងក្នុងព្រះចន្ទ ហើយក្នុងផ្កាយទាំងឡាយ; ហើយនឹងលើកនៃដី
នឹងមានសេចក្តីរំភើបនៃការបំផ្លាញដ៏ធំនោះ។” Luke 21:25; Matthew 24:29; Mark
13:24-26; Revelation 6:12-17។
អស់អនកដល់ឯកសារយោងទិសដៅមុខម្នាក់មួយនេះនៃការយាងមករបស់ទ្រង់ ត្រូវ ‘នឹងថា
វាជិតមកដល់ហើយ គឺនៅមាត់ទ្វារហើយ។’ Matthew 24:33។ “ដូចនេះ ចូរចាំយាមចុះ”
នេះជាព្រះបន្ទូលទូទៅរបស់ទ្រង់។ Mark 13:35។
អស់អនកដល់ឯកសារយោងទិសដៅមុខម្នាក់មួយនេះនៃការព្រមាននេះ
នឹងមិនត្រូវទុកឲ្យនូវក្នុងសេចក្តីងងឹត
ដើម្បីបិទផងនៃនោះមកដល់លើពួកគេដោយមិនដឹងខ្លួនឡើយ។ ប៉ុន្តែ
ចំពោះអស់អនកដល់ឯកសារយោងទិសដៅមុខម្នាក់មួយនេះ ‘ផងនៃព្រះអម្ចាស់
នឹងមកដូចជាចោរនៅពេលយប់។’ 1 Thessalonians 5:2-5។» The Great Controversy, 36,
37.

នៅពេលដែលបងស៊ី វ៉ាយក៍ បានសរសេរពាក្យទាំងនេះ
ការបំពេញសម្រេចនាពេលអនាគតនៃការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹមនេះត្រូវកំណត់ឡើង។
សេចក្តីនិយមន័យសងសឹកដល់ត្រូវបានអនុវត្តលើសម័យទំនើប (នាគ សត្វសាហាវ
និងហោរាក្នុងដៃក្រហម) នៅចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក
តំណាងឲ្យការដួលរលំក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមនាហិប្រិឡូនខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែហិប្រិឡូនខាងវិញ្ញាណ
(សម្រេចហើយ) បានដួលរលំចុះមុតក្នុងហើយនៃឆ្នាំ 1798។ ការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹមតំណាង
ឲ្យសេចក្តីនិយមន័យសងសឹករបស់ព្រះលើក្រុមជំនុំដ៏ល្អនៃឯកសារបោះបង់ជំនឿ។

ការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹម ក្នុងរយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះ ចាប់ពី គ.ស. 66 ដល់ គ.ស. 70
ជាបញ្ចប់នៃការបំផ្លាញ ដោយសាលក្រមសងសឹករបស់ព្រះ
នៅចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក ដល់នឹងមកលើសម័យទំនើប (នាគ សត្វសាហាវ
និងពុលកាក្រវ៉ាតក្នុងដៃក្រហម)។ ការឡើយពីទុធ៌ និងការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹម
ដល់ត្រូវបានសម្រេចឡើងដោយពហុវេនិយម ចាប់ពី គ.ស. 66 រហូតដល់ គ.ស. 70 នោះ
បានបន្តអស់រយៈពេលយ៉ាងពិតប្រាកដបីឆ្នាំកន្លះ។

ការឡើយពីទុធ៌ និងការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹមខាងវិញ្ញាណ
ដល់ត្រូវបានសម្រេចឡើងដោយសាលក្រមសងសឹករបស់ព្រះ
បានបន្តអស់រយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះតាមទំនាយ គឺចាប់ពីឆ្នាំ ៥៣៨ ដល់ឆ្នាំ ១៧៩៨។
ឧទាហរណ៍ទាំងពីរនោះ ជានិមិត្តរូបនៃការឡើយពីទុធ៌ និងការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹម

នៅក្នុង «ម៉ោង» នវិបត្តិត្វហប់ថ្មងអាទិត្យ
ដល់គ្រូរូបនបងក្បូងដោយរួមសម័យទំនើប។ ការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡីមចុងក្រោយ
ក្នុងចំណោមការបំផ្លាញទាំងបី គ្រូរូបនបងវិលក្រឡាបិទ
ដូចដល់មានតំណាងទុកនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដានីយ៍លើ។

សៀវភៅដានីយ៍លើចាប់ផ្តើមដោយហាប៊ីឡូនឈ្មោះ និងបំផ្លាញក្នុងយូសាឡីម
ហើយវាបញ្ចប់ដោយការបំផ្លាញរបស់ហាប៊ីឡូន និងជ័យជម្នះរបស់ក្រុងយូសាឡីម។
ក្នុងសមរភូមិទាំងបីនីមួយៗ មានទិសមុខមួយគ្រូរូបនបងទានដល់ពួកគ្រីស្ទបរិស័ទ
ដើម្បីបិទពួកគេហេនដឹងឲ្យរត់ចេញពីសង្គ្រាមដល់កំពុងមកដល់។ នៅឆ្នាំ គ.ស.
66 គឺនៅពេលដែលកងទ័ពនរោតមិនជឿដល់ព្រះមានដាក់ស្លាប់ដោយរបស់ខ្លួន
(ទង់សមរភូមិរបស់ខ្លួន) នៅលើដីបរិសុទ្ធនៃទីសក្ការៈ។ នៅឆ្នាំ 538 គឺនៅពេលដែល
«មនុស្សនៃអំពើហាប» គ្រូរូបនបងសម្តែង ដោយអង្គុយនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះ
(គឺពួកជំនុំគ្រីស្ទាន) បង្ហាញខ្លួនថាគាត់ជាព្រះ

នៅពេលដែលគាត់មានអនុម័តច្បាប់ថ្មងអាទិត្យនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាអូឡាំពិក
នៃឆ្នាំនោះ។ ការបង្កឲ្យគោរពថ្មងអាទិត្យ គឺជាអ្វីដែលសម្តែងប៉ាបកំណត់អត្តសញ្ញាណ
ថាជាភស្តុតាងនៃអំណាចរបស់ខ្លួនលើពិភពគ្រីស្ទាន ពីព្រោះពួកគេអះអាង
(យ៉ាងគ្រឹមគ្រូរ) ថា មិនមានការគាំទ្រណាមួយសម្រាប់ការថ្កោលបង្កាត់ថ្មងអាទិត្យនៅក្នុងព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ ហើយការពិតដែលថាពួកគេហេនបង្កើតថ្មងអាទិត្យជាថ្មងសែម្បា
បំផ្លាញបង្កាត់ក្នុងសាសនាគ្រីស្ទ គឺជាភស្តុតាងថា សិទ្ធិអំណាចនៃប្រពៃណី
និងទំនៀមទម្លាប់មិនជឿដល់ព្រះរបស់ពួកគេ ស្មើគ្នានៅលើសពីព្រះគម្ពីរ។

នៅក្នុងឆ្នាំ ៥៣៨ ពួកគ្រីស្ទបរិស័ទគ្រូរូបបំបែកខ្លួនចេញពីសាសនាចក្រវិញ
មិនមែនតែដោយសារមិនមែនជាសាសនាចក្រគ្រីស្ទានពិតប្រាកដប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយ
សារសញ្ញានៃអំណាចសម្តែងប៉ាបគ្រូរូបនដាក់នៅលើទីសក្ការៈបរិសុទ្ធនៃសាសនាចក្រ
របស់ព្រះផងដែរ។

បងស៊ីរីតែកំណត់អត្តសញ្ញាណដ៏ណាស់នៃការបំបែកខ្លួនក្នុងបុរេគ្រីស្ទាននោះ ដល់
លោកចាប់ផ្តើមសម័យកាលដែលសាសនាចក្ររបស់ព្រះមានរត់ចេញពីក្នុងទីហោសថាន
អស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ។

«ប៉ុន្តែ គ្មានការប្តូរណាមួយរវាងព្រះអង្គម្ចាស់នៃពន្លឺ
និងម្ចាស់នៃចក្ខុដ៏ងងឹតឡើយ

ហើយក៏មិនអាចមានការប្តូរណាមួយរវាងអ្នកដើរតាមរបស់ពួកគេហេនដែរ។ នៅពេល
ដល់គ្រីស្ទបរិស័ទយល់ព្រមប្តូរជាមួយនឹងអ្នកទាំងឡាយដែលបានប្តូរចិត្តចេញពីសា
សនាព្រហ្មណ៍បុរាណតែកំណត់កំណត់ដល់ប៉ុណ្ណោះ នោះពួកគេហេនឈានចូលទៅក្នុងផ្ទៃ
ល្អមួយដែលនាំឲ្យពួកគេចោកនូវវិសេសភាពដ៏ពិតកាន់តែច្រើនឡើងៗ។ សាតាំងមានអ
រសហយយ៉ាងខ្លាំងដែលវាបានដោះស្រាយក្នុងការបោះបង្គោលអ្នកដើរតាមព្រះ
គ្រីស្ទចំនួនយ៉ាងច្រើនបែបនេះ។ បន្ទាប់មក

វាបានប្តូរអំណាចរបស់វាយ៉ាងពេញលេញជាមុនលើមនុស្សទាំងនេះ
ហើយបានជំរុញពួកគេឲ្យបង្កើតអ្នកដល់នៃសូម្បីតែរូងចំពោះព្រះ។ គ្មាននរណាម្នាក់
យល់យ៉ាងច្បាស់អំពីរបៀបប្តូររវាងនឹងចក្ខុដ៏ងងឹតគ្រីស្ទានដ៏ពិតប្រាកដ
ដូចជាអ្នកទាំងឡាយដែលច្បាស់ជាអ្នកការពារចក្ខុដ៏ងងឹតនោះពីមុនមកឡើយ;
ហើយគ្រីស្ទបរិស័ទក្របត់សាសនាទាំងនេះ

ដោយប្តូរជាមួយនឹងដៃពាក់កណ្តាលសាសនាព្រហ្មណ៍បុរាណរបស់ពួកគេ ហេនបើក
សង្គ្រាមរបស់ពួកគេប្តូររវាងនឹងលក្ខខណៈសំខាន់បំផុតនៃចក្ខុដ៏ងងឹតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។»

វាក្យការការតស៊ូយ៉ាងអស់សង្ឃឹមមួយ សម្រាប់អស់អ្នកដដែលចង់សូមោះត្រង់
ដើម្បីបិទយ៉ាងមាំមួនទាន់នឹងការបោះកបញ្ចេញនោះ និងអំពើសុំអប់រំខ្ពស់ទាំងឡាយ
ដដែលត្រូវបានបន្តលំដាប់ក្រោយសម្រាប់កប់ពាក់សង្គម ហើយនាំចូលមកក្នុងក្រុមជំនុំ។
ព្រះគម្ពីរមិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាមាត្រដ្ឋាននៃជំនឿឡើយ។
សេចក្តីបង្ក្រាបនៃអំពើសាសនាសាសនាត្រូវបានហៅថាជាសាសនាខុសឆ្គង
ហើយអស់អ្នកដដែលគាំទ្រវាក្យការសុំអប់រំខ្ពស់
និងត្រូវបានហាមឃាត់មិនឲ្យមានកន្លែងឈរនៅក្នុងសង្គម។

«បន្ទាប់ពីការតស៊ូយ៉ាងអស់សង្ឃឹម និងដឹងពីអ្វីមួយ មនុស្សសូមោះត្រង់តិចតួចនោះបាន
សម្រេចចិត្តកាត់សម្ព័ន្ធទាំងអស់ជាមួយនឹងក្រុមជំនុំដដែលបានកប់ជំនឿ
បុរសបរិស្ថាននៃគំរោងសិល្បៈមិនព្រមរងនោះខ្លួនចេញពីសេចក្តីមិនពិត
និងការថ្កោលបង្កំព្រះគុណក្នុងក្រុម។ ពួកគេហែនយឺតៗ
ការបំបែកខ្លួនចេញពីជាសេចក្តីចាំបាច់ដាច់ខាត
បុរសបរិស្ថានចង់គោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
ពួកគេមិនហ៊ានអត់ឱនឱ្យកំហុសដដែលនាំឲ្យព្រលឹងរបស់ខ្លួនវិនាស
ហើយក្រុមជាតិមួយដដែលនឹងផ្ទុះឡើងសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួនចេញ
និងក្លាយជាជំនាន់ក្រោយរងគ្រោះថ្នាក់ឡើយ។ ដើម្បីធានាសន្តិភាព និងឯកភាព
ពួកគេហែនគ្រឿងខ្លួនចេញជាស្រេចដើម្បីផ្តល់សម្រាប់ទានគ្រប់យ៉ាង
ដដែលស្របតាមភាពសូមោះត្រង់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់; ប៉ុន្តែពួកគេមានអារម្មណ៍ថា
សូម្បីតែសន្តិភាពក៏នឹងត្រូវបានទិញក្នុងតម្លៃថ្លៃពិតប្រាកដដែរ
បុរសបរិស្ថានបង់គោលការណ៍។
បុរសបរិស្ថានអាចទទួលបានតម្លៃតាមរយៈការសម្របសម្រួលលើសេចក្តីពិត
និងសេចក្តីសុចរិត នោះសូមឲ្យមានការខុសគ្នា ហើយសូម្បីតែសង្គ្រាមក៏ដោយ»។
The Great Controversy, 45.

យើងនឹងបន្តគំនិតទាំងនេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«ភាពអស់កល្បជានិច្ចចំពោះពួកសត្វនិងនរណាខាងមុខយើង។
រ៉ាងននធិត្រូវបានលើកឡើងហើយ។ យើងដដែលកាន់កាប់តំណែងដ៏គួរឲ្យគោរព
និងមានការទទួលខុសត្រូវនេះ តើយើងកំពុងផ្ទុះឡើង តើយើងកំពុងគិតអំពីអ្វី
ដល់ថ្នាក់យើងជាប់ជំពាក់នឹងសេចក្តីស្លាប់ឡាញ់អាត្មាមិនយូរម្ល៉េះសេចក្តីស្លាប់
ខណៈដែលព្រលឹងទាំងឡាយកំពុងវិនាសនៅជុំវិញយើង?
តើចិត្តរបស់យើងបានក្លាយជាវិស្វកម្មសត្វអារម្មណ៍ទាំងស្រុងហើយឬ?
តើយើងមិនអាចមានអារម្មណ៍ ឬយល់ថា
យើងមានកិច្ចការមួយត្រូវផ្តល់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នកដទៃឬ?
បងប្អូនអើយ
តើអ្នករាល់គ្នាស្ថិតក្នុងពួកអ្នកដដែលមានភ្នែកមើលមិនឃើញ
ហើយមានគ្រឿងក្តៅក្តាយមិនឃើញ? តើព្រះបានប្រទានចំណេះដឹងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់
ទ្រង់ដល់អ្នករាល់គ្នាដោយឥតប្រយោជន៍ឬ?
តើការដដែលនឹងបានចាត់វិធានការព្រមទាំងមុតងហើយមុតងទៀតមកអ្នករាល់គ្នា
គឺដោយឥតប្រយោជន៍ឬ? តើអ្នករាល់គ្នាជឿសេចក្តីប្រកាសនៃសេចក្តីពិតដ៏អស់
កល្បជានិច្ចអំពីអ្វីដែលជិតនឹងកើតមកលើផែនដីឬ? តើអ្នករាល់គ្នាជឿថា
ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះកំពុងពុយនៅលើមនុស្សទាំងឡាយ
ហើយអ្នកនរណាដែលអង្គុយនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ដោយខ្ជិលច្រអូស
ផ្លូវសេចក្តីស្លាប់ ស្រឡាញ់ការសប្បាយរីករាយដល់ឬ?»

«ឥឡូវនេះ មិនមែនជាពេលសម្រាប់ប្រជាជនរបស់ព្រះ
ដល់ការបង្កើនចិត្តសុទ្ធាញ្ញរបស់ខ្លួនទៅលើលោកិយ
ឬប្រមូលទុក្ខវេទនាសម្រាប់គូតិទុក្ខនៃកុន្តលោកិយឡើយ។ ពេលវេលាមិនឆ្ងាយទេ
ដល់ដូចជាសិស្សសង្ឃឹម។
យើងនឹងត្រូវបង្កើនខ្លួនស្រីរកទីជម្រកនៅក្នុងស្នងសង្គម និងឯកភាព។
ដូចដល់ការឡើយពីទុក្ខក្នុងយូសាឡិមដោយកងទ័ពរួម
គឺជាសញ្ញាសម្រាប់ការរត់គេចរបស់គ្រីស្ទាននៅយូឌា ដូចនោះដែរ
ការកាន់អំណាចនៅផ្ទះកែរបស់ជាតិសាសន៍របស់យើង
ក្នុងច្បាប់ក្រិកយដល់បង្កើនខ្លួនគោរពចុងសែប្រាំបីរបស់សម្ភាពប៉ាប
នឹងជាការព្រមានដល់យើង។ នៅពេលនោះ នឹងជាពេលដែលត្រូវចាកចេញពីទីក្រុងធំៗ
ដើម្បីប្រើប្រាស់សម្រាប់ការចាកចេញពីទីក្រុងតូចៗ ទៅកាន់លំនៅឋានស្នងសង្គម
នៅក្នុងស្នងសង្គមក្នុងចំណោមភ្នំទាំងឡាយ។ ហើយឥឡូវនេះ
ជំនួសឲ្យការស្រីរកលំនៅឋានស្នងសង្គមនៅទីនេះ
យើងគួរតែត្រៀមខ្លួនដើម្បីប្រើប្រាស់ទីលំនៅឋានស្នងសង្គមដល់បុរសវិជ្ជាជន
គឺស្ថានសួគ៌។ ជំនួសឲ្យការចំណាយធនធានរបស់យើងសម្រាប់ការពង្រីកខ្លួនឯង
យើងគួរតែស្វែងរកស្នងសង្គមដើម្បីសន្សំសំចៃ។
ទេពកោសល្យគ្រប់យ៉ាងដល់ព្រះមានបុរសឈ្មោះឌុច ត្រូវតែប្រើសម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់
ក្នុងការផ្តល់សេចក្តីព្រមានដល់លោកិយ។ ព្រះមានកិច្ចការមួយសម្រាប់អនុក្រមការ
ងាររបស់ទ្រង់ឲ្យឆ្លើយតបនៅក្នុងទីក្រុងទាំងឡាយ។
បេសកកម្មរបស់យើងត្រូវតែប្រើប្រាស់ឱ្យបានប្រសើរ បេសកកម្មមុនៗត្រូវតែប្រើប្រាស់ឱ្យបានប្រសើរ។
ដើម្បីប្រើប្រាស់កិច្ចការនេះឲ្យទៅមុខដោយជោគជ័យ នឹងត្រូវការចំណាយមិនតិចឡើយ។
ត្រូវការផ្ទះថ្មីយបង្កើត
ដើម្បីប្រើប្រាស់អញ្ញាធិប្បប្បជាជនមកស្តាប់សេចក្តីពិតសម្រាប់សម័យនេះ។
សម្រាប់គោលបំណងនេះដោយជាក់ស្តែង
ព្រះមានបុរសល្អឈ្មោះឌុចឈ្មោះអ្នកបម្រើវិជ្ជាជនរបស់ទ្រង់។
កុំឲ្យទុក្ខវេទនាសម្រាប់គូតិរបស់អ្នកត្រូវបានចងក្រងជាប់នៅក្នុងសហគ្រាសលោកិយ
ដើម្បីប្រើប្រាស់កិច្ចការនេះត្រូវបានរាំងស្ទះឡើយ។
ចូរយកធនធានរបស់អ្នកមកទៅក្នុងស្នងសង្គមដែលអ្នកអាចប្រើប្រាស់បាន
សម្រាប់ផលប្រយោជន៍នៃបុព្វហេតុរបស់ព្រះ។
ចូរផ្សព្វផ្សាយទុក្ខវេទនាសម្រាប់គូតិរបស់អ្នកទៅមុខអ្នក ទៅស្ថានសួគ៌»។ Testimonies,
volume 5, 464.